

“Rămâi cu mine, să ne rugăm împreună”

O mărturie primită recent din America pentru “Actualitatea creștină”

Am primit de la Doamna Lucia Santa, care locuiește în Statele Unite, amintiri legate de Monseniorul Ghika.

Amintirile acestea încep într-o zi de vară a anului 1949, când autoarea a devenit catolică. La biserica Sf. Vincent de Paul l-a întâlnit pe Monsenior prima dată.

Era sâmbătă, ora 3 după amiaza. Eram foarte emoționată. Intram pentru prima dată în această biserică, deși era foarte apropiată de locuința mea. Locuiam pe strada Londra.

Statuia albă a Inimii Preasfinte a lui Isus, cu brațele desfăcute, ce părea gata a te îmbrățișa, pe fondul albastru ca cerul, al pereților presărați ici, colo cu stelute aurii, îți dădea senzația că te afli într-o anticameră a Cerului. Monseniorul Ghika a apărut cu acea figură de patriarh, desprinsă din vechi stampe și cu zâmbetul lui plin de bunătate, mi-a întins mâna și mi-a spus: “Vino !”

Simplu, de parcă ne-am fi cunoscut de totdeauna.

M-a luat de mână ca pe un copil și amândoi am îngenunchiat în fața Sfântului Sacrament, apoi am mers în sacristie unde am semnat, sub jurământ, actul “trecerii” și am făcut spovada generală. În clipa când am pășit în altar o ceață, se pare, s-a ridicat de pe mine și m-am simțit dintr-o dată acasă.

La sfârșit, tot în fața Sfântului Sacrament, Monseniorul a scos dintr-un buzunar al reverendei o cutiuță rotundă, prinsă cu un șiret de brâu. În ea, pe catifea, sub sticlă, se afla un spin lung de circa 2,5 - 3 cm. Mi-a spus: “Acesta e un spin din cununa Mântuitorului. L-am primit în ziua când am fost consacrat preot, în odaia Sfântului Dominic”. Am îngenunchiat, m-a binecuvântat și a pus o amprentă peste viața mea, mi-a dat poate tărie în momente grele și înțelegerea că așa e normal să fie. “Urmăm un rege încoronat cu spini”.

Aveam 18 ani. Abia îmi dădusem în iunie

bacalaureatul și în acea toamnă am început primul an la facultate. În fiecare zi, înainte de a merge la cursuri, asistam în biserica de pe str. Sofia la sfânta liturghie și mă împărtășeam.

Pe Mons. Ghika îl întâlneam mai mult în scaunul de spovadă și la altar.

Erau vremuri grele, din ce în ce mai apăsătoare. Comunismul își pusese amprenta peste țară.

În toate bisericile, în bănci apăreau locuri goale. Peste noapte dubele Securității operau: episcopi, preoți, călugări sau simpli mireni erau ridicați. Nu o dată mi-a fost dat să văd lacrimi în ochii Monseniorului Ghika, atunci când după liturghie privea locurile goale din biserică.

În fiecare seară în toate bisericile se făceau vecernii cu adorație în fața Sfântului Sacrament și cu binecuvântare euharistică. Rugăciunea și adorația ne susțineau sufletește.

În vara anului 1950 am asistat la o serie de predici ale Mons. Ghika ținute în limba franceză la liturghia de duminică de la ora 10 (sau 11, nu-mi amintesc precis), când veneau și membrii Legației Franceze. Am ascultat multe din predicile Monseniorului, dar acestea m-au impresionat în mod deosebit. Predicile lui, în general, erau axate pe catehism. Acestea erau despre calitățile lui Dumnezeu. Mi-au rămas în minte pentru că eram uimită de entuziasmul și felul cum se exprima despre Bunul Dumnezeu. Se părea că avea în suflet o flacără care răspândea lumină în jur. Considera că toți trebuie să ne cunoaștem credința și să fim convinși că e cel mai minunat lucru ce ne-a fost dăruit pe acest pământ. În afara zidurilor bisericii se ducea o luptă cumplită împotriva credinței, iar aici în interior ardea o flacără spre preamărirea Celui Preaînalt.

În noiembrie 1952 am fost arestați un grup întreg: mai mulți preoți și patru fete. Mijlocisem corespondența cu Vaticanul, a celui ce avea în mod secret jurisdicția

(episcopii erau arestați), prin valiza diplomatică a Statelor Unite.

Printre noi se afla și Mons. Ghika, el neștiind nimic despre această corespondență. N-am înțeles niciodată pentru ce a fost ridicat. Ancheta a durat un an fără câteva zile. Pe data de 24 octombrie 1953 a avut loc procesul, o înscenare tipic comunistă. Toți am fost acuzați de spionaj cu Vaticanul - deși Vaticanul nu are serviciu de spionaj. Toate dosarele au fost ticluite din minciuni, tot ce putea inventa mintea bolnavă a unor oameni răătăciți.

La sugestia Monseniorului Ghika am respins cu toții apărarea din oficiu. Avocații aceia stătuseră doar 5 minute de vorbă cu noi pe culoarul sălii de tribunal, înainte de începerea procesului. Ei, de fapt, aveau doar rolul de a te acuza: deși i-am respins, au continuat să mă “apere”. Când a venit rândul avocatului Monseniorului Ghika, Monseniorul s-a ridicat, a ieșit din boxă cu pumnii strânși și cu o voce plină de mânie a spus: “Nu-i permit acestui domn să vorbească în numele meu. Am studii în drept și mă pot apăra singur.” Imediat i s-au pus cătușe la mâini și a fost scos afară din sală, iar nouă fiecareia paznicii ne-au pus țeava puștii în piept.

Monseniorul a fost judecat în lipsă. N-a avut dreptul nici la “ultimul cuvânt”. Un abuz strigător la cer! Nu-mi mai amintesc precis ce acuzați i s-au adus. Știu doar că i s-a dat o condamnare de trei ani.

A trecut jumătate de secol de la proces și vâlul uitării se așează încet peste toate. Însă nu mi se poate șterge din minte figura Monseniorului cu barba pe jumătate smulsă, cu reverenda sfâșiată la gât și vreo șase-șapte nasturi lipsă - dar plin de curaj și foarte sigur pe sine.

Procesul a durat de dimineața până seara la ora 10 aproximativ. Când s-a terminat am fost duși cu toții într-un garaj. Acolo l-am întâlnit pe Monseniorul Ghika ținut pe un scaun cu un milițian în spate. Am trecut pe lângă el și i-am șoptit: “V-au judecat în lipsă”... - “Cum se poate? Totul s-a terminat?” a fost răspunsul lui șoptit.

Ne-au încărcat într-o dubă și am fost duși în acea noapte la Jilava. După ce am fost descărcați în fața unui birou improvizat, un fel de baracă, s-a făcut încarcerarea. În mijlocul curții se aflau micile noastre bagaje înghesuite într-un morman.

Era o noapte neagră, fără stele. A doua zi, duminică, era sâmbătoarea “Cristos Rege”. Monseniorul s-a apropiat de mine, m-a luat de mână și mi-a zis: “Rămâi cu mine, să ne rugăm împreună”

- "Dar o să vă ducă cu bărbații și pe mine cu femeile".

- "Lasă, poate nu observă!" a replicat el. În acea clipă un milițian ne-a observat și cu câte un picior dat în spate ne-a proiectat în părți opuse.

Și astăzi, cu lacrimi în ochi, îmi amintesc de vocea lui șoptită, care mă ruga să rămân cu el în acele momente grele. Cât de mult aș fi dorit să pot rămâne !...

Pentru Monseniorul Ghika, bărbați, femei - cu toții erau *sufflete*. În acele momente eu eram *cineva de acasă*. Doar fusesem în fiecare dimineață și seară acolo în biserică, la rugăciune.

Am fost duși în niște celule mici, situate cam la intrarea în fort. În fiecare celulă au fost puși 2-3 preoți iar noi, femeile, eram toate patru la un loc (Silvia Placca, Silvia Montani, Lizica Castel și eu). Nu ne puteam odihni deoarece celula era mult prea mică și nu era nimic în ea. La un moment dat ne-am dat seama că a rămas un singur milițian de pază pe coridor. Cum tineta se afla pe coridor i-am cerut voie să mergem la tinetă. El a fost obligat să iasă afară iar noi ne-am repezit fiecare la câte o celulă, am deschis vizeta și în cea mai mare grabă am făcut o spovadă generală. Ne așteptau ani mulți de închisoare și nu se știa care va supraviețui. Am nimerit la o celulă în care era Părintele Haider Xaveriu cu încă doi preoți. M-am spovedit ad-hoc și m-am trezit că primesc dezlegare de la toți trei.

Reîntoarse în mica celulă ne-am dat seama că a început percheziția corporală a tuturor pe rând. Când au ajuns la celula de lângă noi am recunoscut vocea Monseniorului Ghika. Repede am pus cana de băut cu gura pe perete ca să aud mai bine. I se făcea Monseniorului percheziția corporală așa cum se obișnuia, adică deținutul era dezbrăcat complet de haine. Am auzit vocea milițianului batjocoritoare:

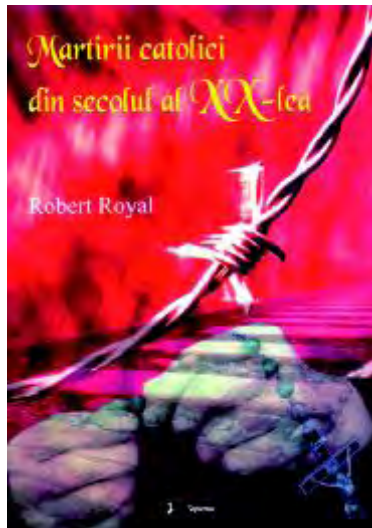
- "Ce-i, popo, nu ți-au plăcut femeile?" Și vocea calmă și blândă a Monseniorului răspunzând: "Eu în viața mea n-am cunoscut femeie".

Fără să vreau îmi curgeau lacrimi pe perețele celulei ascultându-i sublima mărturisire prin care l-a preamărit pe Dumnezeu.

Au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit din gura Monseniorului Ghika. Se împlinesc 50 de ani de atunci... Nu sunt vrednică să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate, după cum nu sunt capabilă să redau în cuvinte toate trăirile.

LUCIA SANTA

Robert Royal – „Martirii catolici din secolul al XX-lea”

Ed. Sapientia, Iași, 2003; 400 p.; prefață de Virgil Nemoianu

Când se discută astăzi despre întunecatul veac al XX-lea și înspăimântător de numeroasele sale victime, sunt menționate în general două categorii: victimele nazismului și ale comunismului (în această ordine!), trecându-se sub tăcere o a treia categorie – creștinii, persecutați, „vânați”, aruncați în închisori, torturați, uciși cu egală ferocitate de regimurile de dreapta și de cele de stânga din cele patru colțuri ale lumii.

De obicei, seduși fiind de propaganda anticatolică, autorii occidentali prezintă deformat și tendențios „dosarul” victimelor creștine. Este la modă, în schimb, reciclarea unor „legende” dezgustătoare legate de inchiziție, de creștinarea Americii Latine sau de tăcerea Bisericii în timpul celui de-al doilea război mondial, ca să nu dau decât exemplele cele mai notorii. În acest context (cultural, ideologic, politic) deloc favorabil Bisericii, credinței și adevărului, cartea lui Robert Royal – **MARTIRII CATOLICI DIN SECOLUL AL XX-LEA** – face dreptate. Este o panoramă a ororii

care te trimite cu gândul la *Infernul* lui Dante, însă Dante a scris *literatură*, pe când cartea de față surprinde *realitatea* (în fapt, o *foarte mică* parte a sa). Mii și mii, sute de mii, milioane de victime inocente care L-au urmat pe Mântuitorul lor și, ca și El, și-au dat viața ca mărturie pentru Adevăr. Câteva nume ni s-au păstrat, despre altele nu vom afla niciodată.

Prefața lui Virgil Nemoianu (profesor la Catholic University of America, Washington DC) amintește (împotriva clișeeilor) un adevăr simplu: de când există, creștinismul a fost persecutat cu tenacitate, a fost urât și temut, calomniat și nedreptățit, perspectiva triumfalistă asupra sa nefiind tocmai justificată. Cât despre veacul al XX-lea, „departe de a fi secolul luminat pe care toți îl așteptau și care ar fi trebuit să fie odrasla cea mai nobilă a secularismului în varianta sa materialist-științifică, acest secol s-a dovedit cel mai crud și sângeros trăit până acum de omenire. [...] Ireligiozitatea s-a constituit în doctrină hegemonică, în stăpân necruțător; în religie «alternativă», mult mai eficientă și mai necruțătoare decât fusese vreodată religia, chiar și în cazurile cele mai rele”.

Simpla enumerare a unor capitole ce alcătuiesc prezentul volum oferă o panoramă înfricoșătoare, fiind foarte greu de răspuns la întrebarea «Unde și când nu au fost uciși creștinii pentru credința lor?». „Miguel Pro și tragedia mexicană”, „În Rusia Sovietică și în teritoriile ei”, „Teroarea din Ucraina”, „Fiul risipitor francez – Charles de Foucauld”, „Holocaustul spaniol”, „Mașinăria nazistă a morții”, „Martiră pentru adevăr: viața și moartea lui Edith Stein”, „Sfântul Maximilian Kolbe și câteva victime poloneze ale nazismului”, „Primul stat ateu – Albania”, „O lumină statornică în Lituania”, „Calvarul României”, „Crimă în catedrală: arhiepiscopul Oscar Arnulfo Romero de El Salvador și câțiva martiri latino-americani”, „Masacrul din China”, „Marșul morții din Coreea”, „Spiritul din Vietnam”, „Din Africa”.

Când ne dă ocol gândul că în vremea noastră sfințenia și martiriul au apus, să ne amintim de această modernă și crudă *imitatio Christi*.

Mexic: „[Iezuitul Miguel Augustin] Pro a fost ucis de un pluton de execuție în fața camerelor de luat vederi pe care guvernul le adusese să înregistreze ceea ce spera că avea să fie spectacolul jenant oferit de un preot cerșind îndurare. Este vorba